

Arrest

nr. 164 802 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 december 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.H.S. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent tu op 1 februari 1956 geboren in Nasseriyah, Dhi Qar. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine. U bent niet naar school geweest en trouwde in 1978 met Ali (H.). In 1993 verhuisden u en uw echtgenoot naar Bagdad omwille van de sjiitische opstand in de zuidelijke provincies tegen het voormalige regime van Saddam Hoessein. U heeft drie zonen en één dochter. Uw dochter verblijft in Najaf, uw zoon Alaa in el Shabaab te Bagdad en uw zoon Mohamed woont en werkt in Hilla. Uw zoon (Hassan A.H.) (ov 8.033.284) is samen met u naar België gereisd.

In 2005 werd uw buurman Abou (S.), een officier bij de inlichtingendienst (istikbaar) ten tijde van het Baathregime, gevisieerd door de sjiitische militie Asaab Ahl el Haqq. De buurman verschuilde zich

een paar dagen bij jullie. Hij werd enkele maanden later toch opgepakt en geëxecuteerd. De familie van de officier moest de wijk verlaten en verhuisde naar de wijk Yarmouk. De echtgenote van de vermoorde officier diende klacht in en vroeg aan uw zoon Hassan en uw neef Ahmed om te getuigen. Beiden legden een verklaring af. De situatie in Bagdad verslechterde en jullie verhuisden naar Syrië, meer bepaald naar Seida Zeinab en Mazraa te Damascus. In 2011 ging u terug naar Bagdad. In 2011 werd u zoon Alaa gearresteerd in verband met een terrorismeaanklacht en werd hij opgesloten in de gevangenis van Diwaniyah. Het bleek om een vergissing te gaan en hij werd vrijgesproken door de rechter. Hij werd onderschept door leden van Asaab el Haqq die hem nog twee dagen bij hen hielden. Ze eisten losgeld, wat door uw broer betaalde werd. Alaa werd vrijgelaten en keerde gedurende een maand naar Najaf om zich uiteindelijk terug in Shabaab te vestigen.

U persoonlijk heeft geen problemen gekend in Bagdad. U heeft wel schildklierproblemen, problemen met uw rechterarm en artrose aan uw linker knie. U bent naar verschillende dokters geweest, maar u kreeg geen gepaste behandeling. U heeft een paspoort aangevraagd in Najaf en een visum op basis van medische redenen bij de Duitse ambassade. Uw zoon kreeg eveneens een Duits visum als begeleider.

U heeft Bagdad verlaten met het vliegtuig op 22 januari 2015. U had een rechtstreekse vlucht naar Frankfurt waar u enkele dagen verbleef. Aangezien jullie een geldig visum hadden voor Duitsland en dus vermoedden dat Duitsland jullie zouden terugsturen naar Irak, besloten jullie verder te reizen naar België. U kwam aan in België op 7 maart 2015 en vroeg op 9 maart 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart neer, een kopie van een medische kaart van Syrië.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaring niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren zoals bepaald door de Conventie van Genève of een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van volgende redenen.

Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u immers een persoonlijke vrees voor vervolging te koesteren. U gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Irak, stelt u dat u geen persoonlijke problemen ondervonden hebt in Irak (CGVS moeder p.5). Tijdens uw verklaring bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u expliciet dat u niemand vreest. U bent enkel bezorgd voor uw kinderen (CGVS moeder p.12). U heeft Irak verlaten omwille van een medische behandeling en om uw zoon te vergezellen (CGVS moeder p.12, Hassan p.31). Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging te koesteren op basis van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U heeft geen vrees bij terugkeer naar Irak. U komt wat dit betreft dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Met uw identiteitskaart toont u aan dat u een Iraakse bent, een gegeven waar niet aan getwijfeld wordt.

In zoverre u zich in uw asielaanvraag beroept op de problemen van uw zoon dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal uw zoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekende omdat aan zijn asielmotieven geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging dient te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet er opgemerkt worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt wat betreft het verkrijgen van uw paspoort en de plaats waar het paspoort zich momenteel bevindt. U verklaarde dat u rond februari of maart 2014 een paspoort had aangevraagd. Om dat paspoort te verkrijgen moest u uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart en uw woonstkaart neerleggen, zo zegt u (CGVS Hassan p.12). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw identiteitskaart pas in december 2014 is uitgegeven, dit wil zeggen dat uw identiteitskaart uitgegeven werd nadat u uw paspoort bent gaan aanvragen. Geconfronteerd met deze vaststelling kon u niet van repliek dienen; u wist het niet (CGVS Hassan p.13). U gevraagd waar uw origineel paspoort dan momenteel is, zijn uw verklaringen bovendien bijzonder weinig geloofwaardig. U verklaarde dat u een Marokkaan was tegengekomen in de buurt van het Noordstation en dat deze man u vertelde dat uw Iraaks paspoort geen relevant stuk is voor uw asielaanvraag. Het was niet in uw voordeel het document neer te leggen, zo vertelde hij (CGVS Hassan p.10, p.11). U bent met die man naar zijn huis gegaan en u heeft uw paspoort daar achtergelaten. Dit is geheel ongeloofwaardig.

U kent bovendien de naam van de man in kwestie niet meer en u weet niet meer waar hij woont, zo beweert u (CGVS Hassan p.10, p.11). Het feit dat u uw paspoort bij een wildvreemde man achterlaat

wiens naam en adres u zelfs niet meer kent, is niet geloofwaardig. Dergelijke bedrieglijke verklaringen doen vermoeden dat u documenten en daarin aanwezige informatie wenst achter te houden. Van iemand die op internationale bescherming beroep doet, mag verwacht worden dat die zijn volledige medewerking verleent en al de relevante stukken om zijn identiteit te staven neerlegt of geloofwaardige verklaringen aflegt als hij niet in staat is bepaalde documenten neer te leggen. Dit is bij u klaarblijkelijk niet het geval. Bovendien stelde u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in het verleden enkel een S-paspoort had, dat sinds 2010 verlopen was. U voegde eraan toe dat u na 2010 geen ander paspoort meer gehad heeft (DVZ vraag 30). U ontkende tijdens het gehoor op DVZ eveneens ooit een visum gehad te hebben voor een Europees land. Ook dit strookt niet met de waarheid (DVZ vraag 32): na confrontatie met de aanwezige informatie door de ambtenaar van DVZ gaf u toe met een Duits (in werkelijkheid: Italiaans) visum gereisd te zijn. Uit voorgaande blijkt dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden. Dit stelt uw algemene geloofwaardigheid in een negatief daglicht.

Volgens uw verklaringen bent u op 23 februari 2015 aangekomen in Frankfurt. U verbleef er een tiental dagen alvorens verder te reizen naar België. U heeft bewust geen asiel aangevraagd in Duitsland. Ook dit keer had iemand het u afgeraden (GVS Hassan p.28, p.29). Moest u effectief een gegronde vrees voor vervolging hebben, mag er van u verwacht worden dat u in het eerste land waar dit mogelijk is beroep doet op internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen asielmotieven.

Voorts is het bijzonder opmerkelijk dat u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u de afgelopen vijftien jaar in Al Saydiyah (Bagdad) gewoond heeft, terwijl u op het gehoor op het Commissariaatgeneraal stelde dat u de afgelopen tien jaar niet meer in Bagdad verbleven heeft (CGVS p.9). U geconfronteerd met deze vaststelling, stelde dat de vraag u anders gesteld werd (CGVS p.9). Ondanks het feit dat het verslag u voorgelezen werd heeft u nagelaten dit te laten aanpassen. Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft u geen opmerkingen of correcties geformuleerd aangaande het verslag bij Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.3). Dat u de ene keer stelt dat u de laatste vijftien jaar in Bagdad woonde en de andere keer geheel anders stelt dat u al zeer lang niet meer in Bagdad woonde maar onder meer in Basra,... woonde (waar u vervolgens ook problemen zou hebben gekend), is bijzonder opmerkelijk en roept verdere twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Verder moet aangestipt worden dat u wel erg lang gewacht heeft om ook effectief het land te verlaten. Ook dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven. Uw problemen kenden hun aanvang in de periode 2004 tot 2006 en u besloot Irak te verlaten in maart of april 2014 omdat uw leven in gevaar verkeerde, zo zegt u. U heeft het land uiteindelijk pas in februari 2015 verlaten (CGVS Hassan p.7, p.12). U had in maart 2014 een paspoort aangevraagd en een visum bij de Italiaanse ambassade. Aangezien u moest wachten op uw visum vertrok u echter niet uit het land. Het is pas een jaar later, namelijk in februari 2015, dat u effectief samen met uw moeder Irak verliet. Gedurende de periode dat u in Kufa verbleef van begin 2014 tot februari 2015 ondervond u bovendien geen problemen (CGVS Hassan p.19). U verklaarde expliciet dat zowel u als u familie nooit problemen ondervonden hadden met de milities in Kufa (CGVS Hassan p.5, p.19). Dat u gedurende de periode tussen uw besluit om uit het land te vertrekken en uw uiteindelijk vertrek geen verdere problemen meer ondervonden heeft, roept verdere vraagtekens op bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Verder is het van belang op te merken dat u in de jaren tussen de initiële problemen in 2004 en uw vertrek in 2015 geen directe problemen met de milities gekend heeft. U maakt enkel melding van het gegeven dat er in 2012 onbekenden navraag naar u deden bij uw baas te Basra. Uit uw verklaringen blijkt dat de onbekenden niet eens vermeldden waarom ze naar u op zoek waren (CGVS Hassan p.24). Het is in dat opzicht dan ook vergezocht om dit voorval te linken met de militie Asaab Ahl el Haqq en uw verklaringen in het kader van de klacht in 2006. Alleszins heeft u hiervoor geen enkele concrete of ernstige aanwijzing. Ook in Kirkuk in de periode van 2012 tot 2014 heeft u geen problemen ondervonden met de milities (CGVS Hassan p.18). Sinds begin 2014 verbleef u vervolgens in uw geboortestreek Kufa (Najaf) tot aan uw vertrek in februari 2015. Ook in Kufa heeft u geen problemen gehad met de milities, zo verklaart u (CGVS Hassan p.19). Dat u al die jaren geen problemen gekend heeft, relateert in zeer ernstige mate uw vrees voor vervolging tengevolge het incident in 2004/2005. Het is bovendien zeer merkwaardig dat u, die claimt problemen te hebben met Asaab Ahl El Haqq, naar Najaf zou verhuizen aangezien net deze stad een uitvalsbasis voor de militie in kwestie is (zie infomap). Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het feit dat de militieleden omstreeks 2012 op zoek zouden zijn geweest naar u. Als meest recente incident haalt u aan dat uw broer in 2011 werd ontvoerd. Van problemen die jullie nadien zouden hebben gekend, maakte u bij de DVZ geen enkele melding. Ook dit roept zeer ernstige vragen op bij uw geloofwaardigheid.

Bovendien moeten er een aantal kanttekeningen gemaakt worden wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U verklaarde dat u de

sjiitische groepering Asaeb Ahl el Haqq vreest. Deze militie zou u viseren omdat u in 2005 uw soennitische buurman een paar dagen onderdak zou hebben bezorgd. Een paar maanden later werd de man vermoord. Op vraag van zijn echtgenote had u verklaringen afgelegd om haar klacht tegen onbekenden te ondersteunen, zo stelt u (CGVS Hassan p. 19). Nu dient er opgemerkt te worden dat het voorval waar u naar verwijst begin 2006 zou hebben plaatsgevonden. Dit wil zeggen dat het bijna tien jaar geleden zou zijn gebeurd. Gezien de tumultueuze geschiedenis van Irak de afgelopen tien jaar lijkt het onwaarschijnlijk dat een militie als Asaeb Ahl el Haqq, die momenteel volop inzet in de strijd tegen de Islamitische Staat, plots mensen gaat vervolgen omwille van een klacht tegen onbekenden die tien jaar geleden werd ingediend. U geconfronteerd met deze bedenking opperde dat er misschien één van hun leden om het leven kwam in de Amerikaanse gevangenis (CGVS Hassan p.25). Ook dit is louter een hypothese die u niet kan staven. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat ook uw neef Ahmed verklaringen ter ondersteuning van de klacht had neergelegd. Hij woonde van 2006 tot 2015 ongestoord in Bagdad in zijn ouderlijke woning in de wijk Maalef (CGVS p.25). Het feit dat hij in al die jaren geen problemen heeft gehad met de militie Asaeb Ahl el Haqq terwijl hij volgens uw verklaringen exact hetzelfde aandeel had in de hele zaak, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u omwille van het voorval in 2006 anno 2015 nog steeds vervolgd zou worden. U verklaarde dat uw neef sinds augustus 2015, drie maanden na uw asielaanvraag, plots vermist is: er is geen spoor van hem, zo zegt u. U brengt dit in verband met het voorval van 2006. Dit houdt echter geen steek daar hij gedurende tien jaar ongestoord in dezelfde wijk is blijven wonen. Er zijn allerminst aanwijzingen om de verdwijning van Ahmed, die u overigens evenmin kan ondersteunen met bewijsstukken, in verband te brengen met de zaak van 2006. Het enige wat u bovendien kon vertellen over de verdwijning is dat hij 'vermist' is. Meer informatie hadden u noch uw moeder (CGVS moeder p.3, Hassan p.3). Dit alles is bijzonder vaag.

Zoals reeds vermeld werd de klacht in 2006 tegen onbekenden ingediend. U gevraagd naar uw aandeel in het verhaal, stelde dat u met uw verklaring de klacht van de burens ondersteunde (CGVS Hassan p.20). U bent met andere woorden niet eens degene die de klacht heeft ingediend, maar enkel iemand die een verklaring heeft afgelegd. De vrouw die de klacht heeft ingediend woonde naar uw weten in Bagdad, meer bepaald in de wijk Yarmouk (CGVS Hassan p.21). In uw verklaring ter ondersteuning van de klacht heeft u één persoon bij naam genoemd. Het ging over Abou (K.) maar u kende zijn volledige naam niet. Abou (K.) was een man die in de buurt woonde, zo zegt u (CGVS Hassan p.20). U gevraagd of er ooit iemand gearresteerd werd op basis van de klacht, verklaarde dat u vernomen had dat er vier mensen gearresteerd werden. U wist echter niet wie die vier personen waren. U had slechts via via vernomen dat er arrestaties verricht waren in die zaak (CGVS Hassan p.21). Dat u niet beter geïnformeerd bent over deze zaak en de eruit voortvloeiende arrestaties mag ernstig verbazen indien dit werkelijk de reden zou zijn dat u uw land van herkomst moest ontvluchten. Uw verklaringen omtrent de arrestatie zijn bovendien niet consistent. Enerzijds zegt u dat u voor uw vertrek naar Syrië gehoord had dat die mensen door de Iraakse politie gearresteerd werden en dus bijgevolg snel vrijgelaten zouden worden. Zulke snelle vrijlating zou niet het geval zijn geweest indien ze door de Amerikanen gearresteerd zouden zijn, zo zegt u (CGVS Hassan p.20). Anderzijds geeft u te kennen dat Amerikaanse troepen samen met Iraakse troepen een gezamenlijke operatie hebben uitgevoerd waarbij die vier personen werden opgepakt (CGVS Hassan p.20, p.21). U weet klaarblijkelijk niet wie, door wie, waar of tot welke straf deze vier mensen veroordeeld zouden zijn (CGVS p.20, p.21, p.23). U kan verder geen enkel begin van bewijs neerleggen dat uw verklaringen hieromtrent zou kunnen staven (CGVS Hassan p.21). Aangezien de klacht en uw verklaringen de kern van uw asielaanvraag uitmaken, mag er van u verwacht worden dat u gedetailleerd en uitvoerig kan toelichten wat er precies gebeurd is naar aanleiding van uw klacht. Moest men u daadwerkelijk viseren omwille van feiten die tien jaar geleden plaatsvonden, dient u in staat te zijn om de directe gevolgen van uw handelingen uitvoerig toe te lichten. Het Commissariaat-generaal hecht dan ook geen geloof aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

U stelt dat u eveneens de milities, meer bepaald Asaeb Ahl el Haqq, vreest omdat u in 2004 weigerde om zich bij hen aan te sluiten. Ook hier hecht het Commissariaat-generaal geen geloof aan omwille van volgende redenen. Volgens uw verklaringen ging men van deur tot deur met als doel een leger op te richten om de sjiitische wijken en heiligdommen te beschermen (CGVS Hassan p.22). U en uw broer Alaa weigerden toe te treden met de smoes dat jullie moesten werken om jullie ouders te onderhouden. Er werd geen problemen van gemaakt. In 2006 hebben er zich bovendien grote groepen vrijwilligers aangesloten bij de sjiitische milities, zo zegt u (CGVS Hassan p.22). In februari of maart 2006 zou er een huiszoeking verricht zijn bij u thuis. U was toen niet thuis. Men kwam informeren over de reden waarom jullie zich niet aangesloten hadden bij de militie (CGVS Hassan p.21, p.22).

Ook dit is merkwaardig: in 2004 stelde men jullie de vraag om jullie vrijwillig aan te sluiten, na een weigering is er niemand meer langs geweest om jullie tot de orde te roepen maar in 2006 zou men plotseling de reden hebben willen weten waarom jullie niet aangesloten waren. Dit is weinig

aannemelijk. U besloot bovendien om uitgerekend naar Najaf te gaan waar u in het huwelijksbootje stapte (CGVS Hassan p.22). Ook dit is merkwaardig. Najaf is immers een bolwerk van sjiiitische milities en groeperingen. Moest u daadwerkelijk de sjiiitische milities vrezen, zou u andere oorden opzoeken dan Najaf. Verder kan er in dit verband aangestipt worden dat het zeer weinig aannemelijk is dat uw broer enerzijds in 2011 vastgehouden werd door Asaeb Ahl el Haqq maar hij zich anderzijds vrijwillig aangesloten heeft bij Hashed el Shaabi, zoals uw moeder zegt (CGVS moeder p.9, p.10). Hij zou er al een tweetal jaar actief zijn als soldaat in de regio rond Kirkuk (CGVS moeder p.10). Dit is eveneens opmerkelijk. Een van de grootste milities die actief is onder de koepel Hashed el Shaabi is immers Asaeb Ahl el Haqq. Als u en uw familie dermate veel problemen zouden hebben met de betreffende militie is het niet geloofwaardig dat uw broer zich er vrijwillig bij aansluit. Bovendien zijn uw verklaringen over het lidmaatschap van uw broer bij Hashed el Shaabi tegengesteld aan die van uw moeder, daar u beweert dat enkel twee neven aangesloten waren en dat uw broer woont en werkt in Bagdad (CGVS Hassan p.p. 18, p.29).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht.

De problemen die uw familie anno 2015 zou ondervonden hebben en die u linkt aan het voorval van 2006 dat hierboven uitvoerig als ongeloofwaardig beargumenteerd werd, zijn bijgevolg ook niet geloofwaardig.

Aangezien u niet aannemelijk kan maken dat u het voorwerp uitmaakt van persoonlijke en systematische vervolging kan de vluchtelingenstatus u niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte en de Syrische geboorteakte van uw kind ondersteunen uw identiteitsgegevens en de gegevens in verband met uw burgerlijke stand. Het document dat uw broer van de rechter kreeg na zijn vrijlating werpt geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven. Met uw Syrische verblijfsvergunning ondersteunt u uw verklaringen dat u in Syrië verbleven heeft, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. De medische kaart van uw moeder werpt evenmin een ander licht op uw asielmotieven.

Derhalve kan niet aangenomen worden dat u een nood aan bescherming zou moeten koesteren tengevolge de asielmotieven van uw zoon.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert

IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A. Hasan H. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 20 september 1985 geboren in Kufah, Najaf. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine. In 1993 verhuisde u samen met uw ouders, broers en zussen naar de wijk el Shabaab te Bagdad. U ging tot het tweede jaar secundair onderwijs naar school en ging vervolgens aan de slag als lasser.

Na de val van Saddam Hoessein ontstond er chaos in het land. De sjiieten gingen van deur tot deur en ronselden volk om zich aan te sluiten bij hun leger dat ze wilden inzetten om sjiitische wijken en heiligdommen te beveiligen. Ook u en uw broer Alaa werden aangesproken. Jullie bedankten vriendelijk en zeiden dat jullie voor jullie ouders moesten zorgen.

In de wijk el Shabaab woonde u naast een soennitische familie. De vader van de familie, (Q.A.S.), was een officier bij de inlichtingendienst ten tijde van Saddam Hoessein. Hij werd geïnterviewd door de leden van de sjiitische milizie Asaeb Ahl el Haqq. De man verschulde zich tijdelijk bij jullie maar werd na verloop van tijd toch opgepakt en geëxecuteerd. De echtgenote van de man wilde een klacht neerleggen tegen de daders en vroeg u en uw neef verklaringen af te leggen.

In 2006 vielen er militieleden binnen in uw huis op zoek naar u. Ze wilden weten waarom u zich in 2004 niet had aangesloten bij de milizie.

U vertrok naar Najaf en huwde er op 9 juli 2006 met mevrouw (Z.K.S.). Na uw huwelijk ging u samen met uw echtgenote, uw moeder, broers en zussen naar Damascus, Syrië omwille van de verslechterde veiligheidssituatie in Bagdad. U keerde in 2009 terug naar Irak samen met uw vrouw. U kon in Basra aan de slag als lasser in de olie-industrie. De rest van de familie keerde in 2011 terug naar Irak.

Uw broer Alaa werd in 2011 gearresteerd op basis van een terrorismeaanklacht. Het bleek over een naamsverwarring te gaan en hij werd na veertig dagen weer vrijgelaten. In de plaats van hem vrij te laten werd hij echter onmiddellijk door leden van Asaeb Ahl el Haqq opgepakt en gedurende twee dagen vastgehouden. Hij werd ondervraagd over u en uw aandeel in de klacht tegen hen. Verder wilde men weten waarom jullie in 2004 geweigerd hadden om zich aan te sluiten. Na de betaling van losgeld werd uw broer weer vrijgelaten.

In 2012, toen u al een drietal jaar in Basra werkte, kwamen leden van Asaeb Ahl el Haqq informatie over u inwinnen bij uw werkgever. Nadat deze u daarvan op de hoogte bracht, vertrok u naar Kirkuk waar u eveneens in de olie-industrie aan de slag kon. U werkte in Kirkuk tot begin 2014. Het werd moeilijk voor sjiieten om zich in deze regio te vestigen dus besloot u terug te keren naar Najaf. U startte er met de voorbereidingen van uw reis.

U heeft Irak verlaten op legale wijze op 23 februari 2015. U vloog samen met uw moeder (S.K.H.) (O.V. 8.033.283) naar Frankfurt, Duitsland waar u dezelfde dag nog aankwam. Na twee weken verblijf in Frankfurt reisde u verder naar België. Er werd u immers afgeraden asiel aan te vragen in Duitsland omdat u over een geldig visum beschikte. U kwam aan in België op 7 maart 2015 en vroeg op 9 maart 2015 asiel aan.

Een maand na uw vertrek uit Irak kwamen de leden van Asaeb Ahl el Haqq langs bij uw broer Alaa in Shabaab. Ze vroegen waar u was. Nadat ze vernomen hadden dat u het land had verlaten, drukten ze uw broer op het hart dat hij hun moesten informeren in het geval u terugkeerde. Uw vrouw verbleef bij haar vader. De militieleden kwamen twee keer langs bij uw schoonfamilie. Uw schoonvader was bang dat de militieleden uw dochter zouden ontvoeren. Hij bracht hen daarom preventief naar een andere locatie.

Begin augustus 2015 verdween uw neef Ahmed. Er is geen nieuws meer van hem.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart neer alsook een originele huwelijksakte, een kopie van een nationaliteitsbewijs, een kopie van uw visum dat in Duitsland werd afgegeven, een kopie van een document dat uw broer van de rechter kreeg na zijn vrijlating, een kopie van een medische kaart van uw moeder, een kopie van een Syrische verblijfsvergunning, een kopie van een Syrische geboorteakte van uw kind.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging dient te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet er opgemerkt worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt wat betreft het verkrijgen van uw paspoort en de plaats waar het paspoort zich momenteel bevindt. U verklaarde dat u rond februari of maart 2014 een paspoort had aangevraagd. Om dat paspoort te verkrijgen moest u uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart en uw woonstkaart neerleggen, zo zegt u (CGVS Hassan p.12).

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw identiteitskaart pas in december 2014 is uitgegeven, dit wil zeggen dat uw identiteitskaart uitgegeven werd nadat u uw paspoort bent gaan aanvragen.

Geconfronteerd met deze vaststelling kon u niet van repliek dienen; u wist het niet (CGVS Hassan p.13). U gevraagd waar uw origineel paspoort dan momenteel is, zijn uw verklaringen bovendien bijzonder weinig geloofwaardig. U verklaarde dat u een Marokkaan was tegengekomen in de buurt van het Noordstation en dat deze man u vertelde dat uw Iraaks paspoort geen relevant stuk is voor uw asielaanvraag. Het was niet in uw voordeel het document neer te leggen, zo vertelde hij (CGVS Hassan p.10, p.11). U bent met die man naar zijn huis gegaan en u heeft uw paspoort daar achtergelaten. Dit is geheel ongeloofwaardig. U kent bovendien de naam van de man in kwestie niet meer en u weet niet meer waar hij woont, zo beweert u (CGVS Hassan p.10, p.11). Het feit dat u uw paspoort bij een wildvreemde man achterlaat wiens naam en adres u zelfs niet meer kent, is niet geloofwaardig. Dergelijke bedrieglijke verklaringen doen vermoeden dat u documenten en daarin aanwezige informatie wenst achter te houden. Van iemand die op internationale bescherming beroep doet, mag verwacht worden dat die zijn volledige medewerking verleent en al de relevante stukken om zijn identiteit te staven neerlegt of geloofwaardige verklaringen aflegt als hij niet in staat is bepaalde documenten neer te leggen. Dit is bij u klaarblijkelijk niet het geval. Bovendien stelde u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in het verleden enkel een S-paspoort had, dat sinds 2010 verlopen was. U voegde eraan toe dat u na 2010 geen ander paspoort meer gehad heeft (DVZ vraag 30). U ontkende tijdens het gehoor op DVZ eveneens ooit een visum gehad te hebben voor een Europees land. Ook dit strookt niet met de waarheid (DVZ vraag 32): na confrontatie met de aanwezige informatie door de ambtenaar van DVZ gaf u toe met een Duits (in werkelijkheid: Italiaans) visum gereisd te zijn. Uit voorgaande blijkt dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden. Dit stelt uw algemene geloofwaardigheid in een negatief daglicht.

Volgens uw verklaringen bent u op 23 februari 2015 aangekomen in Frankfurt. U verbleef er een tiental dagen alvorens verder te reizen naar België. U heeft bewust geen asiel aangevraagd in Duitsland. Ook dit keer had iemand het u afgeraden (GVS Hassan p.28, p.29). Moest u effectief een gegronde vrees voor vervolging hebben, mag er van u verwacht worden dat u in het eerste land waar dit mogelijk is beroep doet op internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen asielmotieven.

Voorts is het bijzonder opmerkelijk dat u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u de afgelopen vijftien jaar in Al Saydiyah (Bagdad) gewoond heeft, terwijl u op het gehoor op het Commissariaatgeneraal stelde dat u de afgelopen tien jaar niet meer in Bagdad verbleven heeft (CGVS p.9). U geconfronteerd met deze vaststelling, stelde dat de vraag u anders gesteld werd (CGVS p.9). Ondanks het feit dat het verslag u voorgelezen werd heeft u nagelaten dit te laten aanpassen. Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft u geen opmerkingen of correcties geformuleerd aangaande het verslag bij Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.3). Dat u de ene keer stelt dat u de laatste vijftien jaar in Bagdad woonde en de andere keer geheel anders stelt dat u al zeer lang niet meer in Bagdad woonde maar onder meer in Basra,... woonde (waar u vervolgens ook problemen zou hebben gekend), is bijzonder opmerkelijk en roept verdere twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Verder moet aangestipt worden dat u wel erg lang gewacht heeft om ook effectief het land te verlaten. Ook dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven. Uw problemen kenden hun aanvang in de periode 2004 tot 2006 en u besloot Irak te verlaten in maart of april 2014 omdat uw leven in gevaar verkeerde, zo zegt u. U heeft het land uiteindelijk pas in februari 2015 verlaten (CGVS Hassan p.7, p.12). U had in maart 2014 een paspoort aangevraagd en een visum bij de Italiaanse ambassade. Aangezien u moest wachten op uw visum vertrok u echter niet uit het land. Het is pas een jaar later, namelijk in februari 2015, dat u effectief samen met uw moeder Irak verliet. Gedurende de periode dat u in Kufa verbleef van begin 2014 tot februari 2015 ondervond u bovendien geen problemen (CGVS Hassan p.19). U verklaarde expliciet dat zowel u als u familie nooit problemen ondervonden hadden met de milities in Kufa (CGVS Hassan p.5, p.19). Dat u gedurende de periode tussen uw besluit om uit het land te vertrekken en uw uiteindelijk vertrek geen verdere problemen meer ondervonden heeft, roept verdere vraagtekens op bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Verder is het van belang op te merken dat u in de jaren tussen de initiële problemen in 2004 en uw vertrek in 2015 geen directe problemen met de milities gekend heeft. U maakt enkel melding van het gegeven dat er in 2012 onbekenden navraag naar u deden bij uw baas te Basra. Uit uw verklaringen blijkt dat de onbekenden niet eens vermeldden waarom ze naar u op zoek waren (CGVS Hassan p.24). Het is in dat opzicht dan ook vergezocht om dit voorval te linken met de milite Asaab Ahl el Haqq en uw verklaringen in het kader van de klacht in 2006. Alleszins heeft u hiervoor geen enkele concrete of ernstige aanwijzing. Ook in Kirkuk in de periode van 2012 tot 2014 heeft u geen problemen ondervonden met de milities (CGVS Hassan p.18). Sinds begin 2014 verbleef u vervolgens in uw geboortestreek Kufa (Najaf) tot aan uw vertrek in februari 2015. Ook in Kufa heeft u geen problemen gehad met de milities, zo verklaart u (CGVS Hassan p.19).

Dat u al die jaren geen problemen gekend heeft, relativeert in zeer ernstige mate uw vrees voor vervolging tengevolge het incident in 2004/2005. Het is bovendien zeer merkwaardig dat u, die claimt

problemen te hebben met Asaab Ahl El Haqq, naar Najaf zou verhuizen aangezien net deze stad een uitvalsbasis voor de militie in kwestie is (zie infomap). Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het feit dat de militieleden omstreeks 2012 op zoek zouden zijn geweest naar u. Als meest recente incident haalt u aan dat uw broer in 2011 werd ontvoerd. Van problemen die jullie nadien zouden hebben gekend, maakte u bij de DVZ geen enkele melding. Ook dit roept zeer ernstige vragen op bij uw geloofwaardigheid.

Bovendien moeten er een aantal kanttekeningen gemaakt worden wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U verklaarde dat u de sjjiitische groepering Asaab Ahl el Haqq vreest. Deze militie zou u viseren omdat u in 2005 uw soennitische buurman een paar dagen onderdak zou hebben bezorgd. Een paar maanden later werd de man vermoord. Op vraag van zijn echtgenote had u verklaringen afgelegd om haar klacht tegen onbekenden te ondersteunen, zo stelt u (CGVS Hassan p. 19). Nu dient er opgemerkt te worden dat het voorval waar u naar verwijst begin 2006 zou hebben plaatsgevonden. Dit wil zeggen dat het bijna tien jaar geleden zou zijn gebeurd. Gezien de tumultueuze geschiedenis van Irak de afgelopen tien jaar lijkt het onwaarschijnlijk dat een militie als Asaab Ahl el Haqq, die momenteel volop inzet in de strijd tegen de Islamitische Staat, plots mensen gaat vervolgen omwille van een klacht tegen onbekenden die tien jaar geleden werd ingediend. U geconfronteerd met deze bedenking opperde dat er misschien één van hun leden om het leven kwam in de Amerikaanse gevangenis (CGVS Hassan p.25). Ook dit is louter een hypothese die u niet kan staven. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat ook uw neef Ahmed verklaringen ter ondersteuning van de klacht had neergelegd. Hij woonde van 2006 tot 2015 ongestoord in Bagdad in zijn ouderlijke woning in de wijk Maalef (CGVS p.25). Het feit dat hij in al die jaren geen problemen heeft gehad met de militie Asaab Ahl el Haqq terwijl hij volgens uw verklaringen exact hetzelfde aandeel had in de hele zaak, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u omwille van het voorval in 2006 anno 2015 nog steeds vervolgd zou worden. U verklaarde dat uw neef sinds augustus 2015, drie maanden na uw asielaanvraag, plots vermist is: er is geen spoor van hem, zo zegt u. U brengt dit in verband met het voorval van 2006. Dit houdt echter geen steek daar hij gedurende tien jaar ongestoord in dezelfde wijk is blijven wonen. Er zijn allerminst aanwijzingen om de verdwijning van Ahmed, die u overigens evenmin kan ondersteunen met bewijsstukken, in verband te brengen met de zaak van 2006. Het enige wat u bovendien kon vertellen over de verdwijning is dat hij 'vermist' is. Meer informatie hadden u noch uw moeder (CGVS moeder p.3, Hassan p.3). Dit alles is bijzonder vaag.

Zoals reeds vermeld werd de klacht in 2006 tegen onbekenden ingediend. U gevraagd naar uw aandeel in het verhaal, stelde dat u met uw verklaring de klacht van de burens ondersteunde (CGVS Hassan p.20). U bent met andere woorden niet eens degene die de klacht heeft ingediend, maar enkel iemand die een verklaring heeft afgelegd. De vrouw die de klacht heeft ingediend woonde naar uw weten in Bagdad, meer bepaald in de wijk Yarmouk (CGVS Hassan p.21). In uw verklaring ter ondersteuning van de klacht heeft u één persoon bij naam genoemd. Het ging over Abou (K.) maar u kende zijn volledige naam niet. Abou (K.) was een man die in de buurt woonde, zo zegt u (CGVS Hassan p.20). U gevraagd of er ooit iemand gearresteerd werd op basis van de klacht, verklaarde dat u vernomen had dat er vier mensen gearresteerd werden. U wist echter niet wie die vier personen waren. U had slechts via via vernomen dat er arrestaties verricht waren in die zaak (CGVS Hassan p.21). Dat u niet beter geïnformeerd bent over deze zaak en de eruit voortvloeiende arrestaties mag ernstig verbazen indien dit werkelijk de reden zou zijn dat u uw land van herkomst moest ontvluchten. Uw verklaringen omtrent de arrestatie zijn bovendien niet consistent. Enerzijds zegt u dat u voor uw vertrek naar Syrië gehoord had dat die mensen door de Iraakse politie gearresteerd werden en dus bijgevolg snel vrijgelaten zouden worden. Zulke snelle vrijlating zou niet het geval zijn geweest indien ze door de Amerikanen gearresteerd zouden zijn, zo zegt u (CGVS Hassan p.20). Anderzijds geeft u te kennen dat Amerikaanse troepen samen met Iraakse troepen een gezamenlijke operatie hebben uitgevoerd waarbij die vier personen werden opgepakt (CGVS Hassan p.20, p.21). U weet klaarblijkelijk niet wie, door wie, waar of tot welke straf deze vier mensen veroordeeld zouden zijn (CGVS p.20, p.21, p.23). U kan verder geen enkel begin van bewijs neerleggen dat uw verklaringen hieromtrent zou kunnen staven (CGVS Hassan p.21). Aangezien de klacht en uw verklaringen de kern van uw asielaanvraag uitmaken, mag er van u verwacht worden dat u gedetailleerd en uitvoerig kan toelichten wat er precies gebeurd is naar aanleiding van uw klacht. Moest men u daadwerkelijk viseren omwille van feiten die tien jaar geleden plaatsvonden, dient u in staat te zijn om de directe gevolgen van uw handelingen uitvoerig toe te lichten. Het Commissariaat-generaal hecht dan ook geen geloof aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

U stelt dat u eveneens de milities, meer bepaald Asaab Ahl el Haqq, vreest omdat u in 2004 weigerde om zich bij hen aan te sluiten.

Ook hier hecht het Commissariaat-generaal geen geloof aan omwille van volgende redenen. Volgens uw verklaringen ging men van deur tot deur met als doel een leger op te richten om de sjjiitische wijken

en heiligdommen te beschermen (CGVS Hassan p.22). U en uw broer Alaa weigerden toe te treden met de smoes dat jullie moesten werken om jullie ouders te onderhouden. Er werd geen problemen van gemaakt. In 2006 hebben er zich bovendien grote groepen vrijwilligers aangesloten bij de sjiitische milities, zo zegt u (CGVS Hassan p.22). In februari of maart 2006 zou er een huiszoeking verricht zijn bij u thuis. U was toen niet thuis. Men kwam informeren over de reden waarom jullie zich niet aangesloten hadden bij de militie (CGVS Hassan p.21, p.22). Ook dit is merkwaardig: in 2004 stelde men jullie de vraag om jullie vrijwillig aan te sluiten, na een weigering is er niemand meer langs geweest om jullie tot de orde te roepen maar in 2006 zou men plotseling de reden hebben willen weten waarom jullie niet aangesloten waren. Dit is weinig aannemelijk. U besloot bovendien om uitgerekend naar Najaf te gaan waar u in het huwelijksbootje stapte (CGVS Hassan p.22). Ook dit is merkwaardig. Najaf is immers een bolwerk van sjiitische milities en groeperingen. Moest u daadwerkelijk de sjiitische milities vrezen, zou u andere oorden opzoeken dan Najaf. Verder kan er in dit verband aangestipt worden dat het zeer weinig aannemelijk is dat uw broer enerzijds in 2011 vastgehouden werd door Asaeb Ahl el Haqq maar hij zich anderzijds vrijwillig aangesloten heeft bij Hashed el Shaabi, zoals uw moeder zegt (CGVS moeder p.9, p.10). Hij zou er al een tweetal jaar actief zijn als soldaat in de regio rond Kirkuk (CGVS moeder p.10). Dit is eveneens opmerkelijk. Een van de grootste milities die actief is onder de koepel Hashed el Shaabi is immers Asaeb Ahl el Haqq. Als u en uw familie dermate veel problemen zouden hebben met de betreffende militie is het niet geloofwaardig dat uw broer zich er vrijwillig bij aansluit. Bovendien zijn uw verklaringen over het lidmaatschap van uw broer bij Hashed el Shaabi tegengesteld aan die van uw moeder, daar u beweert dat enkel twee neven aangesloten waren en dat uw broer woont en werkt in Bagdad (CGVS Hassan p.p.18, p.29).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht.

De problemen die uw familie anno 2015 zou ondervonden hebben en die u linkt aan het voorval van 2006 dat hierboven uitvoerig als ongeloofwaardig beargumenteerd werd, zijn bijgevolg ook niet geloofwaardig.

Aangezien u niet aannemelijk kan maken dat u het voorwerp uitmaakt van persoonlijke en systematische vervolging kan de vluchtelingenstatus u niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte en de Syrische geboorteakte van uw kind ondersteunen uw identiteitsgegevens en de gegevens in verband met uw burgerlijke stand. Het document dat uw broer van de rechter kreeg na zijn vrijlating werpt geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven. Met uw Syrische verblijfsvergunning ondersteunt u uw verklaringen dat u in Syrië verbleven heeft, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. De medische kaart van uw moeder werpt evenmin een ander licht op uw asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het

gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen voeren in het "VERZOEKSCHRIFT ter indiening van een BEROEP TOT NIETIGVERKLARING" waarmee zij tegen de bestreden beslissing "een annulatieberoep" wensen in te stellen de schending aan van artikel 48 tot en met 48/5, 51/4, § 3, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij vangen hun betoog aan met een algemene uiteenzetting inzake de begrippen vervat in artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Verder stellen zij dat verweerder, mits een correcte invulling van de bewijslast, in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging had moeten aannemen. Minstens moest het voordeel van de twijfel zijn toegepast. Verzoekende partijen stellen een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij blijven volharden in de problemen in het land van herkomst.

Verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit informatie omtrent de algemene situatie in Bagdad. De situatie is er minder rooskleurig dan verweerder voorhoudt.

De identiteit van een persoon wordt niet bewezen aan de hand van een paspoort doch wel aan de hand van een geboorteakte. Gelet op de moeilijke omstandigheden van een vlucht, moet enige soepelheid worden gehanteerd bij het bewijs van de identiteit. Verzoeker heeft identiteitsbewijzen voorgelegd en verweerder is op de hoogte van het visum waarmee hij naar Europa reisde. Dat verzoekers verklaringen omtrent zijn paspoort bedrieglijk zijn, is volgens verzoekende partijen "absoluut niet essentieel" omdat verweerder de hieruit te puren informatie reeds uit andere documenten kon halen. Verweerder verduidelijkt niet welke informatie verzoeker precies zou willen achterhouden en een ander licht zou kunnen werpen op de asielproblematiek van verzoekende partijen. "Dit alles bewijst dat er bewust wordt gezocht naar een stok om de hond te slaan en dat er geen enkele inspanning wordt gedaan om de bewijzen verder te onderzoeken, maar deze integendeel bij voorbaat al ongeldig worden verklaard (...)".

De stelling dat verzoekende partijen voor hun leven vrezen vanwege de milities steunt op actuele en pertinente bronnen omtrent de door de milities gepleegde misbruiken.

Op basis van het voorgaande, stellen verzoekende partijen aan de op hen rustende bewijslast te hebben voldaan en een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk te hebben gemaakt.

Verzoekende partijen geven enkele theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in asielaanvragen en vervolgen: "Het bestaan van objectieve feiten die bewijzen dat er aanleiding is tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging volstaat, wat in casu het geval is gelet op de actuele situatie in Bagdad". Zij verwijzen andermaal naar algemene informatie omtrent de situatie in Bagdad. Zij stellen de bewijslast te hebben vervuld.

Dat verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde "aangaande deze gegevens" raakt kant noch wal aangezien zij geen afbreuk doen aan de kern van het relaas en aan de situatie in Bagdad. Verder moet men rekening houden met de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of die weer te geven. Verzoeker heeft de kern van zijn problemen "uitbundig" aan verweerder uitgelegd en diverse documenten neergelegd inzake zijn problematiek in Bagdad. Verweerder woog niet zorgvuldig alle elementen af, hield geen rekening met de relevantie van de details voor verzoekers vrees en kende een overmatig groot gewicht toe "aan verklaringen over enkele niet-substantiële details". Verweerder hanteert minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn en die niet beslissend zijn. Van fundamentele tegenstrijdigheden is geen sprake.

Verzoekende partijen geven een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in asielaanvragen en stellen dat verweerder naliet hun verklaringen na te trekken en te vergelijken met beschikbare informatie. Zij benadrukken andermaal dat hun problematiek *“een actuele algemeen gekende info is”*.

Verzoekende partijen stellen dat verweerder doelbewust een interpretatie van hun verklaringen zocht om deze tegenstrijdig te laten blijken terwijl er ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk was. Volgens hen had verweerder aan verzoekers verklaringen een interpretatie kunnen geven waardoor zij niet of minder uitgesproken tegenstrijdig zouden zijn. Verder vinden zij het onmogelijk om hun geloofwaardigheid te laten afhangen van slechts enkele elementen in plaats van rekening te houden met het hele dossier en de situatie in Bagdad.

Volgens verzoekende partijen heeft verweerder *“op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over minor details tegenstrijdigheden (...) pogen bloot te leggen in verzoeker's verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven”*.

Verder verwijten verzoekende partijen verweerder dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat met verzoekers overige verklaringen rekening werd gehouden en dat hierin niet wordt gemotiveerd waarom geen aandacht wordt geschonken aan de vele cruciale details van zijn relaas waarover hij consistente en geloofwaardige verklaringen aflegde.

Verzoekende partijen betogen verder dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt waarom de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verweerder verwijst slechts naar achterhaalde bronnen. De situatie in Bagdad is echter beduidend anders. Verweerder wijt zelfs geen objectief onderzoek en woord aan de motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een summiere verwijzing naar documenten toegevoegd aan het dossier volstaat niet. Het louter verwijzen naar de motivering inzake de weigering van de vluchtelingenstatus volstaat niet. Uit de bestreden beslissingen valt niet op te maken hoe verweerder tot de conclusie komt dat er geen reëel risico zou zijn op ernstige schade. Verzoekende partijen hebben dan ook geen enkel inzicht verworven in de weigeringsmotieven en kunnen hieruit niet opmaken hoe zij hiertegen eventueel nuttige rechtsmiddelen zouden kunnen aanwenden. Daardoor achten zij artikelen 48/5, 48/4 en 48/2 van de vreemdelingenwet en artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van deze wet geschonden.

Verzoekende partijen geven tot slot nog een uiteenzetting omtrent de plichten die de Minister van Binnenlandse Zaken heeft bij het nemen van beslissingen, stellen dat de Minister hieraan niet heeft voldaan en stellen dat dit onbehoorlijk gedrag uitmaakt van de Minister van Binnenlandse Zaken. Derhalve werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekende partijen.

2.1.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen een uittreksel uit het *Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak* van april 2015 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken bij het verzoekschrift (bijlage 3).

2.2.1. Waar verzoekende partijen een betoog voeren omtrent het gedrag van de Minister van Binnenlandse Zaken, dient vooreerst te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe dit betoog *in casu* dienstig zou zijn. De bestreden beslissingen gaan immers uit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2.2. Waar verzoekende partijen gewag maken van een *“BEROEP TOT NIETIGVERKLARING”* en een *“annulatieberoep”*, kan voorts worden opgemerkt dat de Raad de voormelde beslissingen op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet slechts kan bevestigen, hervormen of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

2.2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen preciseren niet op welke wijze artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. Verzoekende partijen duiden evenmin welke bepaling van artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zij geschonden achten. Op welke wijze één van de hierin opgenomen bepalingen *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan bovendien hoegenaamd niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om aan verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.5. Artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”*

Verzoekende partijen ontwikkelen geen middel en geen argumentatie met betrekking tot voormelde bepaling en duiden op generlei wijze waarom zij deze geschonden achten. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.6. Artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft betrekking op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van asielverzoeken die worden behandeld volgens de asielprocedure die van toepassing was voor de inwerkingtreding van de voormelde wet. Hoe deze bepaling *in casu* geschonden zou kunnen zijn, kan niet worden ingezien en wordt door verzoekende partijen niet uitgewerkt.

2.2.7. Verzoekende partijen trachten voorts meermaals te laten uitschijnen dat het CGVS bevooroordeeld was en doelbewust op zoek ging naar elementen in hun nadeel teneinde hun verklaringen ongeloofwaardig te maken. Zij beperken zich in deze echter tot het uiten van enkele algemene en niet nader uitgewerkte beweringen, zonder concrete gegevens aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

2.2.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Waar verzoekende partijen in dit kader poneren dat uit de bestreden beslissingen niet zou blijken waarom de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, dat aan de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zelfs geen objectief onderzoek en geen woord motivering wordt besteed, dat in de bestreden beslissingen slechts summier wordt verwezen naar documenten toegevoegd aan het administratief dossier en dat uit deze beslissingen niet valt op te maken hoe verweerder tot de conclusie komt dat er geen reëel risico zou zijn op ernstige schade, dient te worden vastgesteld dat zij de inhoud van de bestreden beslissingen op flagrante wijze miskennen. Uit een eenvoudige lezing van deze beslissingen blijkt immers dat uitgebreid gemotiveerd wordt waarom verzoekende partijen op basis van hun asielmotieven niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Bovendien wordt in de bestreden beslissingen op omstandige wijze uiteengezet waarom de situatie in Bagdad niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen zijn in deze beslissingen in duidelijke bewoordingen opgenomen en kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en kan niet worden aangenomen dat deze geschonden is.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoekende partijen verweerder verwijten dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat ook met verzoekers overige verklaringen en met de overige elementen in het dossier rekening werd gehouden en dat hierin niet wordt gemotiveerd waarom geen aandacht wordt geschonken aan de andere elementen in het dossier, kan in dit kader worden opgemerkt dat de motiveringsplicht voor het CGVS geenszins de verplichting met zich brengt om – zo dit al mogelijk zou zijn – alle elementen die in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoekende partijen spelen en die in het dossier zijn opgenomen in de bestreden beslissingen op te nemen. Verzoekende partijen beperken zich bovendien andermaal tot enkele algemene beweringen. Zij duiden niet *in concreto* aan met welke elementen in het dossier het CGVS niet of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, preciseren niet welke elementen in de motiveringen hadden moeten worden opgenomen en tonen niet concreet aan hoe dit van invloed had kunnen zijn geweest op de bestreden beslissingen.

2.2.9. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom zij al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.10. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de inhoud van de jegens verzoekster genomen bestreden beslissing niet betwisten waar gesteld wordt:

“Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u (...) een persoonlijke vrees voor vervolging te koesteren. U gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Irak, stelt u dat u geen persoonlijke problemen ondervonden hebt in Irak (CGVS moeder p.5). Tijdens uw verklaring bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u expliciet dat u niemand vreest. U bent enkel bezorgd voor uw kinderen (CGVS moeder p.12). U heeft Irak verlaten omwille van een medische behandeling en om uw zoon te vergezellen (CGVS moeder p.12, Hassan p.31). Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging te koesteren op basis van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U heeft geen vrees bij terugkeer naar Irak. U komt wat dit betreft dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Met uw identiteitskaart toont u aan dat u een Iraakse bent, een gegeven waar niet aan getwijfeld wordt.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier van verzoekster, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen niet worden aangevochten, onverminderd overeind. Bijgevolg blijkt uit de stukken van de administratieve dossiers dat verzoekster geen eigen asielmotieven heeft. Dit blijkt tevens duidelijk uit de inhoud van het onderhavige verzoekschrift, waarin verzoekende partijen enkel ingaan op de verklaringen en problemen van verzoeker.

Omtrent de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en asielrelaas, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst terecht vastgesteld:

“Vooreerst moet er opgemerkt worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt wat betreft het verkrijgen van uw paspoort en de plaats waar het paspoort zich momenteel bevindt. U verklaarde dat u rond februari of maart 2014 een paspoort had aangevraagd. Om dat paspoort te verkrijgen moest u uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart en uw woonstkaart neerleggen, zo zegt u (CGVS Hassan p.12). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw identiteitskaart pas in december 2014 is uitgegeven, dit wil zeggen dat uw identiteitskaart uitgegeven werd nadat u uw paspoort bent gaan aanvragen. Geconfronteerd met deze vaststelling kon u niet van repliek dienen; u wist het niet (CGVS Hassan p.13). U gevraagd waar uw origineel paspoort dan momenteel is, zijn uw verklaringen bovendien bijzonder weinig geloofwaardig. U verklaarde dat u een Marokkaan was tegengekomen in de buurt van het Noordstation en dat deze man u vertelde dat uw Iraaks paspoort geen relevant stuk is voor uw asielaanvraag. Het was niet in uw voordeel het document neer te leggen, zo vertelde hij (CGVS Hassan p.10, p.11). U bent met die man naar zijn huis gegaan en u heeft uw paspoort daar achtergelaten. Dit is geheel ongeloofwaardig. U kent bovendien de naam van de man in kwestie niet meer en u weet niet meer waar hij woont, zo beweert u (CGVS Hassan p.10, p.11). Het feit dat u uw paspoort bij een wildvreemde man achterlaat wiens naam en adres u zelfs niet meer kent, is niet geloofwaardig. Dergelijke bedrieglijke verklaringen doen vermoeden dat u documenten en daarin aanwezige informatie wenst achter te houden. Van iemand die op internationale bescherming beroep doet, mag verwacht worden dat die zijn volledige medewerking verleent en al de relevante stukken om

zijn identiteit te staven neerlegt of geloofwaardige verklaringen aflegt als hij niet in staat is bepaalde documenten neer te leggen. Dit is bij u klaarblijkelijk niet het geval. Bovendien stelde u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in het verleden enkel een S-paspoort had, dat sinds 2010 verlopen was. U voegde eraan toe dat u na 2010 geen ander paspoort meer gehad heeft (DVZ vraag 30). U ontkende tijdens het gehoor op DVZ eveneens ooit een visum gehad te hebben voor een Europees land. Ook dit strookt niet met de waarheid (DVZ vraag 32): na confrontatie met de aanwezige informatie door de ambtenaar van DVZ gaf u toe met een Duits (in werkelijkheid: Italiaans) visum gereisd te zijn. Uit voorgaande blijkt dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden. Dit stelt uw algemene geloofwaardigheid in een negatief daglicht.”

Verzoekende partijen slagen er niet in de voormelde vaststellingen te ontkrachten. Dat verzoeker andere identiteitsdocumenten neerlegde doet geenszins afbreuk aan de voormelde, leugenachtige verklaringen omtrent (het ontbreken van) zijn paspoort en zijn reisweg naar België. Evenmin kan de algemene verwijzing naar de mogelijk moeilijke omstandigheden van een vlucht uit het land van herkomst verzoekers bedrieglijke verklaringen omtrent het voorgaande verklaren. Inzake het verwijt dat deze verklaringen “*absoluut niet essentieel*” zouden zijn, kan voorts worden opgemerkt dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft de plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van hem correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegde over zijn reisweg en de hierbij gebruikte documenten duiden erop dat hij deze documenten intentioneel achterhoudt teneinde de ware toedracht van zijn reis te verhullen. Het verwijt dat niet gepreciseerd wordt welke informatie hij tracht achter te houden is dan ook niet ernstig nu verzoeker zelf moedwillig deze informatie verhult.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen verder geheel onverlet waar gemotiveerd wordt: *“Volgens uw verklaringen bent u op 23 februari 2015 aangekomen in Frankfurt. U verbleef er een tiental dagen alvorens verder te reizen naar België. U heeft bewust geen asiel aangevraagd in Duitsland. Ook dit keer had iemand het u afgeraden (GVS Hassan p.28, p.29). Moest u effectief een gegronde vrees voor vervolging hebben, mag er van u verwacht worden dat u in het eerste land waar dit mogelijk is beroep doet op internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen asielmotieven.”*

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier van verzoeker, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen geheel onverlet worden gelaten, onverminderd gehandhaafd.

Verzoekende partijen weerleggen de bestreden beslissingen evenmin *in concreto* waar met recht wordt gemotiveerd dat verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn verblijfplaats(en) gedurende het decennium voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Zij beperken zich ertoe op algemene wijze te poneren dat sommige (minder belangrijke) gegevens onmogelijk herinnerd kunnen worden, dat de aangehaalde tegenstrijdigheden “*niet-substantiële details*” zouden betreffen en dat er ook een niet-contradictoire interpretatie mogelijk was. Verzoekers verblijfplaats(en) gedurende de tien jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst kan of kunnen echter bezwaarlijk worden gezien als een onbelangrijk detail waarvan niet verwacht mag worden dat hij zich dit herinnert. Bovendien zijn de verklaringen die in dit kader worden aangehaald in de bestreden beslissingen duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Dat verzoeker over het voorgaande dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn gezegden.

Verzoekende partijen voeren voorts niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de bestreden beslissingen waar gesteld wordt:

“Verder moet aangestipt worden dat u wel erg lang gewacht heeft om ook effectief het land te verlaten. Ook dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven. Uw problemen kenden hun aanvang in de periode 2004 tot 2006 en u besloot Irak te verlaten in maart of april 2014 omdat uw leven in gevaar verkeerde, zo zegt u. U heeft het land uiteindelijk pas in februari 2015 verlaten (CGVS Hassan p.7, p.12). U had in maart 2014 een paspoort aangevraagd en een visum bij de

Italiaanse ambassade. Aangezien u moest wachten op uw visum vertrok u echter niet uit het land. Het is pas een jaar later, namelijk in februari 2015, dat u effectief samen met uw moeder Irak verliet. Gedurende de periode dat u in Kufa verbleef van begin 2014 tot februari 2015 ondervond u bovendien geen problemen (CGVS Hassan p.19). U verklaarde expliciet dat zowel u als u familie nooit problemen ondervonden hadden met de milities in Kufa (CGVS Hassan p.5, p.19). Dat u gedurende de periode tussen uw besluit om uit het land te vertrekken en uw uiteindelijk vertrek geen verdere problemen meer ondervonden heeft, roept verdere vraagtekens op bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Verder is het van belang op te merken dat u in de jaren tussen de initiële problemen in 2004 en uw vertrek in 2015 geen directe problemen met de milities gekend heeft. U maakt enkel melding van het gegeven dat er in 2012 onbekenden navraag naar u deden bij uw baas te Basra. Uit uw verklaringen blijkt dat de onbekenden niet eens vermeldden waarom ze naar u op zoek waren (CGVS Hassan p.24). Het is in dat opzicht dan ook vergezocht om dit voorval te linken met de militie Asaab Ahl el Haqq en uw verklaringen in het kader van de klacht in 2006. Alleszins heeft u hiervoor geen enkele concrete of ernstige aanwijzing. Ook in Kirkuk in de periode van 2012 tot 2014 heeft u geen problemen ondervonden met de milities (CGVS Hassan p.18). Sinds begin 2014 verbleef u vervolgens in uw geboortestreek Kufa (Najaf) tot aan uw vertrek in februari 2015. Ook in Kufa heeft u geen problemen gehad met de milities, zo verklaart u (CGVS Hassan p.19). Dat u al die jaren geen problemen gekend heeft, relateert in zeer ernstige mate uw vrees voor vervolging tengevolge het incident in 2004/2005. Het is bovendien zeer merkwaardig dat u, die claimt problemen te hebben met Asaab Ahl El Haqq, naar Najaf zou verhuizen aangezien net deze stad een uitvalsbasis voor de militie in kwestie is (zie infomap). Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het feit dat de militieleden omstreeks 2012 op zoek zouden zijn geweest naar u. Als meest recente incident haalt u aan dat uw broer in 2011 werd ontvoerd. Van problemen die jullie nadien zouden hebben gekend, maakte u bij de DVZ geen enkele melding. Ook dit roept zeer ernstige vragen op bij uw geloofwaardigheid.

Bovendien moeten er een aantal kanttekeningen gemaakt worden wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U verklaarde dat u de sjiitische groepering Asaab Ahl el Haqq vreest. Deze militie zou u viseren omdat u in 2005 uw soennitische buurman een paar dagen onderdak zou hebben bezorgd. Een paar maanden later werd de man vermoord. Op vraag van zijn echtgenote had u verklaringen afgelegd om haar klacht tegen onbekenden te ondersteunen, zo stelt u (CGVS Hassan p. 19). Nu dient er opgemerkt te worden dat het voorval waar u naar verwijst begin 2006 zou hebben plaatsgevonden. Dit wil zeggen dat het bijna tien jaar geleden zou zijn gebeurd. Gezien de tumultueuze geschiedenis van Irak de afgelopen tien jaar lijkt het onwaarschijnlijk dat een militie als Asaab Ahl el Haqq, die momenteel volop inzet in de strijd tegen de Islamitische Staat, plots mensen gaat vervolgen omwille van een klacht tegen onbekenden die tien jaar geleden werd ingediend. U geconfronteerd met deze bedenking opperde dat er misschien één van hun leden om het leven kwam in de Amerikaanse gevangenis (CGVS Hassan p.25). Ook dit is louter een hypothese die u niet kan staven. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat ook uw neef Ahmed verklaringen ter ondersteuning van de klacht had neergelegd. Hij woonde van 2006 tot 2015 ongestoord in Bagdad in zijn ouderlijke woning in de wijk Maalef (CGVS p.25). Het feit dat hij in al die jaren geen problemen heeft gehad met de militie Asaab Ahl el Haqq terwijl hij volgens uw verklaringen exact hetzelfde aandeel had in de hele zaak, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u omwille van het voorval in 2006 anno 2015 nog steeds vervolgd zou worden. U verklaarde dat uw neef sinds augustus 2015, drie maanden na uw asielaanvraag, plots vermist is: er is geen spoor van hem, zo zegt u. U brengt dit in verband met het voorval van 2006. Dit houdt echter geen steek daar hij gedurende tien jaar ongestoord in dezelfde wijk is blijven wonen. Er zijn allerminst aanwijzingen om de verdwijning van Ahmed, die u overigens evenmin kan ondersteunen met bewijsstukken, in verband te brengen met de zaak van 2006. Het enige wat u bovendien kon vertellen over de verdwijning is dat hij 'vermist' is. Meer informatie hadden u noch uw moeder (CGVS moeder p.3, Hassan p.3). Dit alles is bijzonder vaag.

Zoals reeds vermeld werd de klacht in 2006 tegen onbekenden ingediend. U gevraagd naar uw aandeel in het verhaal, stelde dat u met uw verklaring de klacht van de burens ondersteunde (CGVS Hassan p.20). U bent met andere woorden niet eens degene die de klacht heeft ingediend, maar enkel iemand die een verklaring heeft afgelegd. De vrouw die de klacht heeft ingediend woonde naar uw weten in Bagdad, meer bepaald in de wijk Yarmouk (CGVS Hassan p.21). In uw verklaring ter ondersteuning van de klacht heeft u één persoon bij naam genoemd. Het ging over Abou (K.) maar u kende zijn volledige naam niet. Abou (K.) was een man die in de buurt woonde, zo zegt u (CGVS Hassan p.20). U gevraagd of er ooit iemand gearresteerd werd op basis van de klacht, verklaarde dat u vernomen had dat er vier mensen gearresteerd werden. U wist echter niet wie die vier personen waren. U had slechts via via vernomen dat er arrestaties verricht waren in die zaak (CGVS Hassan p.21).

Dat u niet beter geïnformeerd bent over deze zaak en de eruit voortvloeiende arrestaties mag ernstig verbazen indien dit werkelijk de reden zou zijn dat u uw land van herkomst moest ontvluchten.

(...)

U weet klaarblijkelijk niet wie, door wie, waar of tot welke straf deze vier mensen veroordeeld zouden zijn (CGVS p.20, p.21, p.23). U kan verder geen enkel begin van bewijs neerleggen dat uw verklaringen hieromtrent zou kunnen staven (CGVS Hassan p.21). Aangezien de klacht en uw verklaringen de kern van uw asielrelaas uitmaken, mag er van u verwacht worden dat u gedetailleerd en uitvoerig kan toelichten wat er precies gebeurd is naar aanleiding van uw klacht. Moest men u daadwerkelijk viseren omwille van feiten die tien jaar geleden plaatsvonden, dient u in staat te zijn om de directe gevolgen van uw handelingen uitvoerig toe te lichten. Het Commissariaat-generaal hecht dan ook geen geloof aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

U stelt dat u eveneens de milities, meer bepaald Asaeb Ahl el Haqq, vreest omdat u in 2004 weigerde om zich bij hen aan te sluiten. Ook hier hecht het Commissariaat-generaal geen geloof aan omwille van volgende redenen. Volgens uw verklaringen ging men van deur tot deur met als doel een leger op te richten om de sjiitische wijken en heiligdommen te beschermen (CGVS Hassan p.22). U en uw broer Alaa weigerden toe te treden met de smoes dat jullie moesten werken om jullie ouders te onderhouden. Er werd geen problemen van gemaakt. In 2006 hebben er zich bovendien grote groepen vrijwilligers aangesloten bij de sjiitische milities, zo zegt u (CGVS Hassan p.22). In februari of maart 2006 zou er een huiszoeking verricht zijn bij u thuis. U was toen niet thuis. Men kwam informeren over de reden waarom jullie zich niet aangesloten hadden bij de militie (CGVS Hassan p.21, p.22). Ook dit is merkwaardig: in 2004 stelde men jullie de vraag om jullie vrijwillig aan te sluiten, na een weigering is er niemand meer langs geweest om jullie tot de orde te roepen maar in 2006 zou men plotseling de reden hebben willen weten waarom jullie niet aangesloten waren. Dit is weinig aannemelijk. U besloot bovendien om uitgerekend naar Najaf te gaan waar u in het huwelijksbootje stapte (CGVS Hassan p.22). Ook dit is merkwaardig. Najaf is immers een bolwerk van sjiitische milities en groeperingen. Moest u daadwerkelijk de sjiitische milities vrezen, zou u andere oorden opzoeken dan Najaf. Verder kan er in dit verband aangestipt worden dat het zeer weinig aannemelijk is dat uw broer enerzijds in 2011 vastgehouden werd door Asaeb Ahl el Haqq maar hij zich anderzijds vrijwillig aangesloten heeft bij Hashed el Shaabi, zoals uw moeder zegt (CGVS moeder p.9, p.10). Hij zou er al een tweetal jaar actief zijn als soldaat in de regio rond Kirkuk (CGVS moeder p.10). Dit is eveneens opmerkelijk. Een van de grootste milities die actief is onder de koepel Hashed el Shaabi is immers Asaeb Ahl el Haqq. Als u en uw familie dermate veel problemen zouden hebben met de betreffende militie is het niet geloofwaardig dat uw broer zich er vrijwillig bij aansluit. Bovendien zijn uw verklaringen over het lidmaatschap van uw broer bij Hashed el Shaabi tegengesteld aan die van uw moeder, daar u beweert dat enkel twee neven aangesloten waren en dat uw broer woont en werkt in Bagdad (CGVS Hassan p.p.18, p.29)."

De voormelde vaststellingen vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, gezien deze door verzoekende partijen niet *in concreto* worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

Het voorgaande volstaat in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees voor vervolging van verzoekende partijen. Zij tonen niet aan dat zij bij hun vertrek uit hun land van herkomst in de negatieve aandacht stonden van de sjiitische milities. Evenmin tonen zij aan dat, waarom of in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst in hun negatieve aandacht zouden dreigen te komen.

De neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de door verzoekende partijen geciteerde informatie omtrent de situatie in hun land en regio van herkomst en de aldaar door de sjiitische milities gepleegde misbruiken kan geenszins volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Uit de door verzoekende partijen geciteerde informatie en uit de informatie in de administratieve dossiers (map 'landeninformatie') blijkt weliswaar dat de sjiitische milities zich in het land en de verklaarde regio van herkomst van verzoekende partijen bezondigen aan misbruiken. Uit de geciteerde informatie blijkt echter niet dat de situatie in hun land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten, dan wel voor sjiieten op zich een risico op vervolging met zich zou brengen en dat zij er ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden geviserd of vervolgd. Bovendien blijkt uit deze informatie dat de sjiitische milities voornamelijk soennieten viseren. Verzoekende partijen zijn sjiieten.

Daarenboven bleek reeds hoger dat zij niet aantonen dat zij in de negatieve aandacht stonden of staan van de sjiiitische milities. Dat dit bij een terugkeer plots wel zo zou zijn, kan aldus niet worden aangenomen. De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Zij volstaat geenszins om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen hun vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hiertoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen ten grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat *in casu* de veiligheidssituatie in Bagdad moet worden beoordeeld. Evenmin betwist één der partijen dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') en zoals aangehaald in onderhavig verzoekschrift (rechtspiegingsdossier, stuk 1) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid.

De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS